

Udfordringen

„Jeg udfordrer dig,“ sagde Oliver. „Du skal sove ovre i kirken, næste gang det er fuldmåne.“

Jacob og Oliver havde en hemmelig leg, hvor de udfordrede hinanden. Det var begyndt engang ovre i skolen, hvor Jacob engang havde hvisket til Oliver, at han ikke turde hive op i Lines bluse.

„Gu’ gør jeg da så,“ havde Oliver svaret. Og så havde han været nødt til at gøre det, for ellers havde han tabt. På den måde fik de hinanden til at gøre ting, der blev mere og mere vilde. Det var også derfor Oliver’s hår var så kort, for Jacob havde sagt, at han ikke turde klippe sig skaldet. Oliver havde også tisset ind af en af lærernes brevsprække. Det havde de grinet meget af.

Jacob boede i den gamle skole ved siden af kirken. Hans far var organist, så han havde nøgle til den. Så kunne han altid gå over og spille på orglet. Den aften, det var fuldmåne, var det nemt at tage nøglen inde på hans fars kontor, for det var lørdag, og Jacob og Oliver var alene hjemme. Da det blev sent, og de havde hentet nøglen, fandt Jacob sin sovepose frem og en lommelygte.

„Så er jeg klar,“ sagde han og grinede.

Han havde ikke ret meget lyst til det, men det kunne han jo ikke sige. Han syntes, at en helt nat var meget lang tid at ligge i sin sovepose i en kirke. Der ville være helt mørkt og helt stille.

De gik over kirkegården i tavshed. Gruset knasede under deres sko og oven over dem ruskede blæsten i de store træer. Jacob stak nøglen i låsen og åbnede den tunge trædør og gik ind.

„Du skal give mig nøglen“ sagde Oliver, da Jacob skulle til at stikke den i lommen.

„Ellers kan du jo bare liste hjem igen.“

„Jeg skal også have din telefon,“ sagde han og grinede.

Så måtte Jacob tage den op af lommen og række den til Oliver sammen med den store gamle jernnøgle.

„Godnat,“ sagde Oliver så og grinede igen, „og sov godt.“

Oliver lukkede døren, og Jacob hørte, at nøglen blev drejet i låsen. Lidt efter kunne han også høre, hvordan det knasede i gruset udenfor, da Oliver gik.

Jacob havde ikke lyst til at ligge på en af kirkebænkene, for der var både koldt og uhyggeligt i selve kirken, syntes han. Heldigvis kendte han kirken, og han havde en god lommelygte med, så han kunne se at finde vej op ad den smalle trappe. Den førte op til orglet, og derfra gik en endnu smallere trappe op til loftet oven over kirken.

Der duftede godt af træ, bemærkede han. Han lyste rundt med lygten og så på de store bjælker under taget. Her er der ikke så uhyggeligt, tænkte han og så sig om efter et godt sted at ligge. Så rullede han sin sovepose ud inde i et hjørne og kravlede ned i den med alt tøjet på. Udenfor kunne Jacob høre vinden suse i de store træer, og han syntes det knirkede og knagede på det gamle loft.

Han kunne ikke få sig selv til at slukke lommelygten. Der var hele tiden en lyd, han lige skulle tjekke, hvor kom fra. Så til sidst var der ikke mere batteri. Den lyste svagere og svagere. Af og til blinkede den, og til sidst gik den helt ud. Jacob bandede indvendigt, for han havde ikke tænkt på at tage ekstra batterier med, og nu var det for sent. Der var ikke andet at gøre end at trække soveposen så langt ind i hjørnet som muligt. Der trak han den godt op over hovedet og prøvede at sove, men han kunne ikke falde i søvn.

Mens han lå der, hørte han pludselig noget. Det lød som tunge slæbende skridt, der kom op ad trappen. Jacob holdt vejret og lyttede. Jo, det var helt sikkert, at der kom en op ad trappen. Jacob håbede, at det bare var Oliver, der var kommet for at drille ham, og gøre ham bange. Men han turde ikke kalde på ham, for hvad nu hvis det alligevel ikke var ham. Derfor holdt han vejret nede i soveposen og holdt hænderne for ørerne. Samtidig prøvede han at se ud, som om han sov, hvis Oliver pludselig tændte en lommelygte og lyste ham lige ned i hovedet.

Lidt efter standsede lyden af skridt. Der var en, der var standset midt på kirkeloftet, og som var ved at lave et eller andet. Det puslede, og så lød der en knagen og lidt efter en lyd, som noget, der væltede. Så blev der igen stille. Det var bare en mus, hviskede Jacob til sig selv, eller en kat måske. Men han vidste også godt at det hverken var en mus eller en kat, og det var heller ikke Oliver der kom for at drille ham. Det var noget andet, og nu var der igen stille. Helt stille.

Jacobs hjerte hamrede af skræk, og han var helt tør i munden. Han ville ned fra det kirkeloft. Han ville ud derfra. Han var totalt ligeglad med, om Oliver ville grine af ham. Men så kom han i tanker om, at han ikke havde sin telefon med, og at døren var låst. Han havde heller ikke nogen nøgle, så han var nødt til at blive der.

Jacob åbnede det ene øje på klem og så ud over kanten af sin sovepose. Og så rejste hårene sig på hovedet af ham. For henne i den smule månelys, der slap ind gennem de små tagruder, kunne han se omridset af en mand, der havde hængt sig. En sort krop hang et stykke over gulvet og duvede ganske let frem og tilbage. Bevægelsen fik den hængte til langsomt at dreje rundt om sig selv. Det lignede en munk i en sort kutte, syntes Jacob. Han havde en stor løs hætte på, som var gledet lidt ned fra hans hoved. Lidt efter var den hængte mand drejet så meget rundt om sig selv, at der kom et blegt ansigt til syne. Det så ud som om den hængte stirrede lige på Jacob med to sorte øjenhuler, som var tomme.

Jacob snappede efter vejret og stirrede på ham. Han var nødt til at proppe den ene kno i munden for ikke at skrike højt. Med den anden hånd viklede han sig febrilsk ud af soveposen. Han kom op at stå, og tumlede hen mod trappen. Han ville ned. Han ville ud. Han ville væk derfra, og han var lige ved at falde, da han løb ned ad trappen. Han sprang forbi orglet og videre ned ad den næste trappe til våbenhuset.

Dernede var der koldt og sort mørke. Han kunne høre, hvordan hans fodtrin gav genlyd på en helt anden kirkeagtig måde. Han styrtede hen og hev i det store håndtag i døren for at komme ud. Men der var låst. Han blev stående foran døren og hev efter vejret, mens han tænkte på, hvordan han så skulle komme ud. Der var ikke andre døre, vidste han. Den eneste mulighed var at smadre en af de fint malede kirkeruder, og han var klar over, at det ville koste ham en ordentlig skideballe, men det kunne han ikke tage sig af lige nu.

Han løb ind i kirken igen, snuppede en af de ekstra stole der var klappet sammen, så han havde noget at stå på. Så tog han en håndfuld salmebøger og tyrede dem ind mod den nærmeste rude. Men de faldt bare ned i mørket. Der skulle noget, der var meget tungere, til at smadre et vindue. Han løb tilbage til våbenhuset igen for at finde noget tungt, der kunne bruges. Mens han ledte i mørket, hørte han, at nogen tog i dørens håndtag. Han stivnede og hjertet fløj op i halsen på ham.

„Oliver?“ hviskede han fuld af håb.

Men det var ikke Oliver. Det var en anden, der tog i døren. Og inden han kunne nå at gemme sig i mørket, gik den op med en langsom knagen. Ud, tænkte Jacob, ud, ud. Men han kunne ikke røre sig. I stedet stod han bare der i månelyst og så en sort krumbøjet skikkelse, der kom langsomt og haltende ind. Så faldt døren i igen, og et klik i låsen fortalte Jacob, at den var lige så låst som før.

Der var blevet sært varmt i våbenhuset, og der bredte sig en mærkelig stank af svovl. Jacob masede sig op mod muren for at gøre sig usynlig. Han kneb øjnene i, men så mærkede han en stor knoklet hånd, der følte ham hen over ansigtet. Den anden vidste, at han var der.

„Gå med,“ var der en stemme, der sagde inde i Jacobs hoved, „Gå med,“ og han kunne ikke gøre andet end at slippe væggen og følge efter den anden op ad den smalle trappe, der knagede.

Der var stadig mørkt udenfor, men oppe ved orglet faldt lidt lys ind gennem kirkens vinduer. Der kunne Jacob se den anden. Det var en stor krumbøjet mand med en tung sort kappe, der hang helt ned til lidt over gulvet. Han haltede, så Jacob. Manden havde hættten trukket godt hen over hovedet, så hans ansigt kunne Jacob ikke se. Men han kunne lugte ham. Manden stank, så Jacob næsten ikke kunne få luft. Og selv om Jacob ville flygte, så kunne han ikke. Der var eller andet ved den sorte mand, der gjorde, at han var tvunget til at følge med.

Oppe på loftet var der lys nok til, at Jacob kunne se, at den hængte stadig var der. Der lå en væltet stol under ham. Den kappeklædte haltede hen til ham. Han mumlede utilfreds, da han så den hængte. Og i stedet for at hjælpe ham ned slog han til den hængte med bagsiden af en hånd. Det gav en sær dump lyd, og det fik den hængte til at dingle frem og tilbage.

„Nå, så du troede, du kunne slippe,” sagde den kappeklædte med sin dybe stemme. „Det kan du ikke. Ingen, der har solgt sin sjæl til mig, kan nogen sinde blive fri. Ingen. Men du kan finde en anden sjæl til mig. En, der er frisk og ung. Det er din del af aftalen, og det skylder du mig at gøre.”

Den mørke stemme gav genlyd i hele kirken.

„Ingen undslipper mig,” fortsatte den sorte kappeklædte „og fred til at være død får du ikke. Ikke før du har skaffet mig en ny sjæl.”

Nu så Jacob, hvordan den hængte mand langsomt drejede hovedet og ligesom så på ham med sine tomme øjenhuler. Det isnede i ham af rædsel. Han ville løbe, men han kunne ikke. Det var som om, den sorte mand havde naglet ham til stedet og tvang ham til at se på det, der skete, og høre, hvad han sagde. Der stod han og stirrede på, hvordan den hængtes magre hvide hånd langsomt fandt et eller andet frem under folderne i sin kutte. Og pludselig smed han noget hen mod Jacob. Det glimtede i månelysset, som om det var en mønt. Og som en refleks strakte Jacob hånden frem og greb den. Et øjeblik efter løftede den hængte armen og pegede. Han ville sige noget, forstod Jacob. Men det var kun en hæs rallen, der kunne høres. Så drejede den sortklædte mand sig langsomt, for at se efter det, den anden pegede på. Og det var Jacob.

Den krumbøjede mand i den sorte kappe så lige på Jacob med sine glødende øjne, og der bredte sig et grumt smil sig over hans ansigt. Det var sort og læderagtigt, så Jacob. Han havde et spidst skæg og øjne, der lå dybt inde under panden. Men de glødede som om, der var ild inde bag ved. Der var en hede omkring ham og stadigvæk den samme ækle lugt. Men Jacob kunne ikke røre sig, og han kunne ikke flygte.

Med et grin rakte han ud efter Jacobs arm og trak ham tættere på. Så så han ned på mønten, som Jacob stadig havde i hånden.

„Du greb den gamle mønt, ser jeg. Så nu er du min.”

„Nej,” hviskede Jacob og forsøgte at få sin hånd fri. Men manden holdt fast med sine sorte, tørre fingre. Med den anden hånd greb den sortklædte mand fat i Jacobs bluse helt oppe ved kraven.

„Hører du,” sagde han og stak sit stinkende hoved helt hen til Jacobs.

„Du får penge. Du får rigdom. Du får damer. Du får alt det, du vil have.” Hans ånde stank af svovl, men Jacob magtede ikke engang at dreje hovedet væk. Han var fanget af den andens glødende blik.

„Og i sidste ende får jeg din sjæl.”

„Nej,” hviskede Jacob igen.

„Jo,” hviskede den sortklædte og borede sine brændende øjne ind i hans.

„Og du skal vide, at jeg vil være der hele tiden,” sagde han. „Altid. Du kan ikke gøre dig fri af mig,” sagde han. „Lige meget, hvor du går, så vil jeg gå ved siden af dig. Og lige meget, hvad du laver, så vil jeg se dig over skulderen. Altid,” fortsatte han.

Så slap han Jacob og vendte sig rundt og gik ned ad den smalle trappe igen. Jacob så efter ham. Så så han ned på den tunge, kolde mønt, han havde i hånden. Og et eller andet inden i ham gjorde, at han ikke bare kunne smide den fra sig. Han var nødt til at beholde den.

Og uden at se sig tilbage i retning af den hængte mand, gik Jacob langsomt ned ad trappen og ud i våbenhuset. Der var ingen spor af den uhyggelige mand i den sorte kappe. Og der var heller ikke længere den samme skarpe

stank. Jacob lod sig synke ned på bænken i våbenhuset ved siden af den sidste dør. Der trak han knæene helt op under hagen. Han følte sig tom indeni. Han var ikke længere bange, og han tænkte ikke længere på Oliver. Han var også ligeglad, hvornår det ville blive morgen.

Sådan sad han og stirrede tomt frem for sig, da nøglen blev stukket i låsen. Oliver åbnede døren. Det var blevet lyst udenfor.

„Hvad så?” sagde Oliver og stak hovedet ind. „Har du haft det sjovt?” Han grinede.

„Nej,” sagde Jacob og så tomt på ham.

„Var der spøgelse?” grinede Oliver videre.

„Nej,” sagde Jacob igen.

„Hvad så?” Ville Oliver vide. Han snusede rundt. „Pyh, hvor her stinker,” sagde han. Han trak sig ud ad døren, mens han grinede.

„Er det dig, der fiser?”

Men Jacob sagde ingenting. Han fulgte tavs og træt efter Oliver. Derhjemme gik han ind ad døren og lige op ad trappen til sit værelse, hvor han satte han sig på sengen.

„Hvad er der i vejen med dig?” ville Oliver vide.

Så fik han øje på mønten, som Jacob stadig havde i hånden.

„Hvad er det?”

„Jeg er der hele tiden,” hviskede det inde i Jacobs hoved. „Hele tiden. Altid.” Og det var, som om han kunne mærke skyggen af den sortklædte lige bag sig.

Jacob så ned på mønten.

„Nåh,” sagde han, „Det er ikke noget”. Den var tyk og tung og helt sikkert af guld. Han strøg fingeren hen over den og mærkede en sær glæde ved at eje den. Det var hans, og den ville gøre ham rig. Det var han sikker på. Han lod den kølige mønt glide hen over kinden, mens han så tankefuldt på Oliver. Så grinede han, bredt og frækt. Han borede sin pegefinger ind i brystet på den anden.

„Jeg udfordrer dig”, sagde han så. „Du skal bryde klassekassen op”.
Oliver så forskrækket på ham, men han sagde ikke noget. Jacob grinede.
„Og alle pengene, der er i den, dem skal du give til mig.”